

Hoe kijk je naar de toekomst? Helpt God -geloof in God- daarbij?

In de huidige wereld met veel politieke onrust en conflicten, met zorg over onze aarde, het klimaat, onze gezondheid en samenleving kijken we meer dan anders vooruit. Hoe zal het zijn, hoe zal het gaan? Gaan we een veilige toekomst tegemoet, waarin we in vrijheid kunnen, zijn wie we willen zijn? Kijken we naar de grote wereld om ons heen, of richten we ons meer naar binnen, met zorg voor onze eigen familie en leefomgeving. Houden we vooral ons eigen tuintje leefbaar? Ja, hoe maken we het leven te doen?

En helpt God, geloven in Hem, daarbij?

In een fijne en warme ontmoeting mocht ik deze vragen stellen aan Mike en Linda Turenhout en ook aan hun twee oudste kinderen Fien (11 jaar) en Daan (10 jaar).

Door Margo Birkhoff

Een liefdevol hecht gezin!

Als ik op een 'doordeweekse' dinsdagavond op bezoek ga bij Mike en Linda en hun kinderen, tref ik hen na een drukke dag en na intense en spannende weken, op een soort van rustmomentje in het begin van de avond: Fien en Daan komen enthousiast rennend naar de voordeur om mij binnen te laten; Linda zit met volledige aandacht de jongste, Gijs (4 jaar), op de bank voor te lezen en zegt: 'Mike komt zo, die is Juul naar bed aan het brengen.' Fien en Daan bekommeren zich heel hartelijk om mij met hun 'wil je wat drinken?' en gaan samen direct voor mij een thee verzorgen. In alles merk je liefde, aandacht, betrokkenheid op elkaar en ook op mij, terwijl ik vrijwel een vreemde voor hen ben. In hun intense bestaan, maken ze ook nog tijd voor mijn vragen ten behoeve van de ONE. Het is fijn om zo even bij hen te zijn.

Het gezin Turenhout is geen doorsneegezin. In zekere zin zijn hun omstandigheden ook de reden dat ik juist hen kom interviewen: het derde kind van Mike en Linda, dochter Juul, -inmiddels 8 jaar- is met een ernstig gendefect geboren, met als gevolg dat ze de geestelijke vermogens heeft van een kind van 6-9 maanden, niet kan lopen, niet kan praten, heel moeilijk kan eten en ook last heeft van insulten ten gevolge van epilepsie. Zij kan niets zelfstandig en heeft met alles zorg en hulp nodig. De situatie van Juul maakt, dat zij centraal staat in het leven van Mike, Linda, Fien, Daan en Gijs, die haar op een soort vanzelfsprekende wijze liefdevol omringen (die gevoelens van diep respect in mij oproepen). In de week voorafgaand aan ons gesprek heeft Juul in het ziekenhuis gelegen voor haar epilepsie. De zorgen daarover en over Juul zelf waren en zijn heel groot.

Het gezin Turenhout is sterk en hecht. Ze slagen erin om naast de zorg voor Juul het gewone leven doorgang te laten vinden: werk, school, sport, kerkelijke betrokkenheid, vrijwilligerswerk.

Mike (39 jaar) kent u vast wel. Hij is de vicevoorzitter van het parochiebestuur van onze St. Jan de Doperparochie en op de jaarlijkse Parochie-dag treedt hij vrijwel altijd even voor het voetlicht. Naast zijn drukke baan als directeur van de Visfederatie (een landelijke

belangenorganisatie van de visindustrie en de vishandel), lukt het hem om al sinds 2019 die rol van vicevoorzitter te bekleden en zich samen met de andere leden van het parochiebestuur en het pastoraal team met het beleid en met de uitvoeringsaspecten van onze grote parochie bezig te houden.

Linda is verpleegkundige en daarnaast in de geloofsgemeenschap van Maarssen enthousiast bezig met jeugdcatechese. Veel van de dagelijkse zorg voor Juul, die ook in specialistische dagopvang verzorgd wordt, rust op de schouders van Linda.

Fien, de oudste van het viertal kinderen van Mike en Linda, zit inmiddels in groep 8 en ziet al reikhalzend uit naar de middelbare school, Daan zit in groep 6 en Gijs is vorig jaar augustus aan de basisschool begonnen.

TOEKOMST

Kijken naar de toekomst: dromen!

Op vakantie in Duitsland – mei 2024

Daan, jij mag als jongste, als eerste vertellen, wat je denkt als je vooruitkijkt? Daan steekt ietwat schuchter en bedeesd van wal: “Dat ik sowieso een goede baan krijg.” *Ik vraag hem wat hij bedoelt met ‘goed’.* “Dat het leuk is, dat ik er echt plezier van heb..., en dat ik er genoeg mee verdien. Dat ik een goed huis heb, waar ik goed kan wonen. En als je bedoelt, wat ik later wil worden? Uitvinder..., ik wil eigenlijk gewoon van alles uitvinden, dingen die nodig zijn; als er bijvoorbeeld ergens een probleem is en al lang, het hoeft niet supererg te zijn, maar

wat nog niet opgelost kan worden; dat er dan een uitvinding is, die helpt.” Daan geeft ook een voorbeeld: “Als je gaat vergaderen met het buitenland, dat je dan een speaker hebt en je in een microfoon spreekt, dat dat direct wordt vertaald in de taal van dat buitenland, en dat dat in je oortje dan ook gebeurt.” Linda vertelt dat Daan een mooi uitvindingenboek heeft, waarin hij zijn uitvindingen tekent. Daan vertelt verder: “Ik denk ook aan een goed leven, maar ook dat er vervelende dingen gaan gebeuren, dat bijvoorbeeld papa en mama doodgaan en misschien ook vrienden... Dat was het eigenlijk wel...”

Fien, nu ben jij aan de beurt. Wat denk jij? Fien vertelt vlotjes met heldere stem: “Ik hoop dat ik later nog aan het hockeyen ben, ik hoop dat dat niet stopt, want dat vind ik heel leuk. Ik wil later graag dierenarts worden en ik hoop dat ze dan een goed medicijn hebben uitgevonden voor Juul, dat ze dan ook meer dingen kan leren, en dat ze dan niet zoveel medicijnen hoeft te gebruiken als nu. Ook een goed huis... Dat ik papa en mama nog heel vaak zie... en Daan natuurlijk ook”, zegt Fien lachend. *Fien, denk je ook na over dingen die nu*

in de wereld gebeuren? Weet je daarvan? “Ja, ik zie vaak het Jeugdjournaal; ik kijk wel bijna iedere avond, over de oorlog bijvoorbeeld in Gaza, in Oekraïne...” *Heb je daar gedachten bij?* “Ik vind het zielig voor de mensen die daar wonen; ik hoop dat dat allemaal stopt!”

Kijken naar de toekomst: vertrouwen!

We stellen de vraag van jong naar oud, nu blijkt Linda aan de beurt te zijn: “Ja, hoe kijk ik naar de toekomst...? Ik kijk naar de toekomst vol vertrouwen. Als ik naar ons gezin kijk, denk ik dat we samen een heel mooi en sterk stel vormen en dat we met elkaar nog héél véél jaren samen zullen zijn. Ik hoop dat Fien haar talenten en ambities mag volgen en Daan natuurlijk ook en dat Gijs die nog gaat ontwikkelen. Ik hoop dat Juul wat rustiger in haar epilepsie komt, in een rustiger, fase, zodat ze toekomt aan wat meer genieten in haar leven en wat meer kwaliteit van leven mag krijgen. Ik hoop dat ze echt nog een aantal jaren bij ons thuis kan wonen, dat wij de zorg voor haar nog kunnen dragen. Ik heb er vertrouwen in, dat wij daarvoor met elkaar de kracht kunnen hebben. En dan zie ik haar straks als ze van huis is ook graag in de weekenden thuis komen logeren en met alle kinderen thuiskomen, eten en knuffelen met elkaar. Zo is de toekomst, zoals ik die met het gezin zie.”

12 1/2 jaar getrouwd

“Wat betreft mijn werk, ik ben verpleegkundige in het UMC Utrecht en ik hoop mijn vak echt nog een tijd uit te kunnen oefenen. Ik heb wel wat ambities laten varen -sinds we de zorgen voor Juul hebben- om die zorg goed te kunnen dragen. Daar heb ik het in het begin ook moeilijk mee gehad. Inmiddels is mijn onrust voorbij en heb ik nieuwe ambities gevonden, bijvoorbeeld door in de kerk actief te zijn met het jongerenwerk. Ik heb vrijwilligerswerk gedaan bij Handje Helpen door kinderen met een taal- of ontwikkelingsstoornis te helpen. Er voor het gezin zijn is wat me echt heel erg goed doet en me ook gelukkig maakt, me echt vervult. Ambities hoeven niet altijd alleen in je werk te liggen. Dat heb ik ondervonden.”

Nu krijgt Mike de vraag over de toekomst door’gepast’: “Ik zie vooral dat wij een heel druk gezin zijn en dat we soms wel heel veel ballen hoog moeten houden. Daarom vind ik het ook fijn dat er iets van een structuur is -terwijl ikzelf niet altijd heel gestructureerd ben- waarbij ik uitga van normen en waarden, die ik heb meegekregen, die ik probeer door te geven aan onze kinderen. Normen en waarden die niet alleen nu maar ook in de toekomst zullen gelden, als een soort basis, zodat we ook dan de dingen voor elkaar krijgen, zoals dat nu ook lukt. Ik zie die normen en waarden terug in de mensen die wij rond ons heen hebben verzameld. Dat zijn voor ons steeds meer de mensen uit de geloofsgemeenschap, omdat de normen en waarden heel erg met elkaar vergelijkbaar zijn. Dat is een fijne manier om vooruit

te kijken, omdat je weet, wat je aan elkaar hebt en dat je er ook voor elkaar bent. In de huidige fase 'krijgen' wij veel, omdat dat heel erg nodig is, en je probeert er ook te zijn op momenten, dat je weet, dat anderen je nodig hebben. Dat in het achterhoofd houdend, denk ik dat we de toekomst wel aan kunnen, en dat we de intensieve manier waarop we leven kunnen volhouden. Ik denk dat geloof kan leiden tot iets meer stabiliteit, omdat je misschien minder snel opgeeft. Dat is echt iets waarin ik me kan vinden: we geven niet snel op, dat willen we ook niet en ik denk dat we dat in de toekomst ook niet zullen doen, welke uitdagingen we ook zullen tegenkomen. Eigenlijk hebben we rond ons heen een soort van apparaat, een gereedschapskistje, waarmee, waardoor we ons leven aankunnen. De geloofsgemeenschap is voor mij echt heel belangrijk en ondanks dat het allemaal minder wordt, en we misschien meer moeten gaan reizen voor ons geloofsleven, is het voor mij een heel belangrijk houvast."

Als jullie naar de toekomst kijken, hebben jullie het niet over de wereld om jullie heen. Jullie weten heel, heel erg goed waar de focus ligt, namelijk bij het gezin. Dat is erg mooi. En het is ook ten volle te begrijpen, dat voor de 'grote' wereld niet of nauwelijks ruimte is. Linda: "We hebben het er wel over, en de goede-doelenactie volgt, hè jongens." Fien voegt toe: "Als er iets ergs is, gaan we altijd lege flessen ophalen en voedsel verzamelen voor de Voedselbank." Daan: "Met een paar jongens in de klas ben ik bezig met een sponsorloop voor de Stichting Het Gehandicapte Kind." Linda: "Ja, Juul heeft mazzel dat ze in een gezin is, waar alle hulpmiddelen er zijn. Die zijn er lang niet overal en daarom is zo'n Stichting met middelen hard nodig." Mike: "In de basis is onze aandacht vooral gericht op onszelf, hier: Team Turenhout, met hele goede medewerkers!!!"

GELOOF

Geloof als houvast

Jullie doen als gezin veel voor de kerk. Jullie zijn er ook regelmatig. Jullie, Fien en Daan, volgen de jeugdcatechese. Jij, Linda, vervult daarin een belangrijke rol. We hebben het net over de toekomst gehad, dat is al lastig, want je weet niet wat er gaat komen. Maar betekent, als je vooruitkijkt, het geloof iets voor je? Betekent God iets voor je?

Daan, voorzichtig formulerend: "Voor mij is het, dat ik me niet alleen voel, omdat God bij me is, als een soort warmte. Ik denk ook, dat ik vergeving kan vragen, als ik iets doms heb gedaan, zodat ik het dan kan oplossen..." *Hoe voelt dat voor jou, Daan, dat niet alleen voelen?* "Dat er iemand bij je is, die je heel erg vertrouwt en die bij je is, als je iets spannend vindt, bijvoorbeeld. Zo voelt dat."

En jij Fien? "Ik vind geloven ook wel belangrijk... Als ik iets moeilijk vind, wat er gebeurt of zo, dan helpt het wel om te bidden... Tegen God kan ik alles zeggen. En..., dat hij gewoon altijd bij je is, dat je je nooit alleen hoeft te voelen. *Fien, bidden doe je dat vaak, dagelijks, of wanneer je dat fijn vindt?* "We bidden meestal met ons allen voor het eten. Toen Juul in het

ziekenhuis lag, heb ik ook vaak gebeden, maar ook voor een jongetje in de klas die in het ziekenhuis lag hebben we met elkaar gebeden. Het voelt dan alsof het meer kracht heeft.”

Waarom gaan jullie naar de jeugdcatechese? Fien: “Het is heel leuk en dan zie je meer kinderen die ook in God geloven. Bij ons op school zijn die er bijna niet. Het is fijn om te merken dat je niet de enige bent. De kinderen in de kerk zijn allemaal heel aardig. We doen er hele leuke dingen en je leert er vaak ook iets. *Vinden jullie het moeilijk dat er op school weinig/geen kinderen zijn die geloven en vinden ze het raar dat jullie geloven?* Fien: “Een paar kinderen vinden het een beetje gek, maar de meesten niet. Ze schelden wel met woorden waarmee wij niet schelden, over God en Jezus. En dat vind ik soms moeilijk.” Daan: “Ze maken soms rare opmerkingen en ze stellen gekke vragen. Dan denk ik ‘he, kom op joh’. Ze mogen natuurlijk wel denken, wat ze denken, maar soms vind ik het wel een beetje respectloos...”

1e H. Communie Daan

Linda wat betekent geloven voor jou, kijkend naar de toekomst? “Geloof is voor mij, naar de toekomst toe, een houvast. Ik val er in gelukkige tijden op terug, maar nog meer in moeilijke tijden. Ik vind daarbij de geloofsgemeenschap heel belangrijk en heel fijn. Ondanks dat Juul in het ziekenhuis lag, ben ik naar de Zing-en-aanbid-viering gegaan, vrijdagavond, waar Daan misdienaar was. Er worden mooie liederen gezongen door een prachtig zingend koor. Na anderhalve week van hectiek en zorg is er dan een uur van rust en muziek, dat heel erg binnenkomt, wat me echt emotioneert. Mike was bij Juul, dus ik zat alleen in de kerk en degene die naast me zat, gaf me een zakdoekje en een kneepje in mijn hand... Dat is wat geloof ook voor me is. Dat het allemaal binnen mag komen, dat het je mag raken. Dat je je ook daar kwetsbaar mag opstellen. Dat is een heel waardevol iets in mijn leven. Daar ben ik echt heel

erg dankbaar voor. Natuurlijk is het heel verdrietig voor Juul en voor ons als gezin, wat ons overkomt, maar ik kan er niet boos om zijn. Toen wij net de diagnose van Juul kregen, moest Juul naar het ziekenhuis en haar doop werd toen uitgesteld. We waren heel verdrietig. Een maatschappelijk werker zei toen tegen ons: ‘als je gelooft sta je eigenlijk al 1-0 vóór in het proces van aanvaarden en accepteren’. Ik vond dat toen een beetje gek... Nu na acht jaar kan ik me echt helemaal vinden in die opmerking. Voor mijn gevoel sta ik 1-0 vóór omdat ik kan geloven in en vertrouwen op God, die er is. Hoe het ook loopt met Juul, hoe moeilijk de weg ook is, want het zijn soms héle diepe dalen, er is altijd dat gevoel, dat vertrouwen ‘je bent niet alleen’. Natuurlijk zijn we met elkaar, maar ik mag erop vertrouwen, dat we geholpen worden -en dat vind ik heel fijn- door God, maar ook door de geloofsgemeenschap. Los van hoe het geloven zich zal ontwikkelen, is dat een hele diepe, stevige basis, die ik ervaar. In gelukkige momenten kan ik heel dankbaar zijn, maar ook op verdrietige momenten kan ik nog steeds dankbaar zijn, dat ik het mag voelen en ervaren.” *Het is God en de geloofsgemeenschap, in en door mensen...* “Ja zeker!”

Ondanks de drukke hectische weken ging ik dus naar de Zing-en-aanbid-viering, gingen we zondag naar de kerk en deed ik de Kinderwoorddienst met een heel fijn iemand naast me. Toen ging het over geluk en we hebben de kinderen gevraagd op **klavertjes vier** te schrijven wat geluk voor ze is. Fien schrijft dan op: ik word gelukkig van mensen die elkaar helpen; van mijn vrienden en familie, ik word blij als Juul uit het ziekenhuis is en we met ons allen zijn. Ik word blij van vakantie. En Daan die schrijft: ik word blij van mijn vrienden, als we met ons zessen zijn; ik word blij van anderen die gelukkig zijn en als alles goed gaat met Juul. Dan kan ik op zo'n zondag ook heel trots zijn, dat ze dit soort dingen opschrijven op de vraag 'wat geluk voor hen is'. Het is niet materieel gericht en ze zeggen gelukkig geen dingen als 'ik vind het heel stom dat mijn zusje in het ziekenhuis ligt en ik vind het heel stom dat ze dat allemaal heeft, wat we echt ook allemaal wel eens voelen en dat we dat verdrietig vinden. Maar dat je ook het geluk mag voelen, dat er ook betere momenten zijn."

*"de kinderen zeggen gelukkig geen dingen als 'ik vind het heel stom
dat mijn zusje in het ziekenhuis ligt en ik vind het heel stom
dat ze dat allemaal heeft,
wat we echt ook allemaal wel eens voelen"*

Nou Mike, nu jij (Daan wenst hem enigszins spottend 'succes'!): "Jij zegt 'in en door mensen' en naar de toekomst toe, zie ik wel dat dat -ook vanuit mijn rol in het bestuur- moeilijk is om vast te houden. Het is een zoektocht binnen de gemeenschappen hoe om te gaan met het geloven, de achteruitgang in het kerkbezoek, het aantal gelovigen en allerlei andere vitaliteitsindicatoren. Nu het geheel van kerk-zijn zeg maar 'dunner' wordt, hoe blijven we elkaar dan toch vinden, hoe kunnen we dat in de toekomst garanderen: dat is best lastig. Dat betekent dat je toch ook offers moet doen, om te komen tot een meer gezonde situatie. Zodat het binnenkrijgen van geloof -wat niet per se helemaal aan de kerk is gebonden- maar vooral ook het ontmoeten en bij elkaar komen van de mensen gewaarborgd is. Dat is moeilijker: de afstanden worden groter, minder kerkgebouwen tot je beschikking. Wij hebben geluk omdat we tot een redelijk sterke geloofsgemeenschap behoren. Het is er lastig, maar tegelijkertijd gaan mensen elkaar steeds gemakkelijker vinden. We wensen dat ook voor mensen die dat wat minder vanzelf doen, zodat dat 'in en door mensen' ook voor de toekomst kan blijven gelden. Dat hoop ik."

Linda: "We zetten ons daarvoor ook in. Als je kijkt naar de Kinderwoorddienst dan maken we daarvoor Adventstasjes en 40-dagentasjes voor het 40-dagenproject thuis. Dat doen we niet alleen voor de Heilig Hartkerk, dat doen we echt voor de hele parochie. We rijden naar Abcoude, Vinkeveen, Mijdrecht, etc. om de tasjes te bezorgen. Afgelopen zondag zaten we met elf kinderen bij de kinderwoorddienst en nog 5 of 6 kinderen bij de peuter-kleuterviering en twee misdienaars. Ik begrijp Mikes' punt, maar ik zie toch ook dat er wel kinderen naar de kerk komen en naar de jeugdcatechese en niet alleen van de Heilig Hartkerk, maar ook uit Maarssenbroek, uit De Hoef. Ook kinderen ontmoeten elkaar onderling. En zelfs met het beachvolleybaltoernooi, tussen verschillende kerkgemeenschappen; dan heb je ook ontmoeting."

Mike: "Het is wel geaggregeerd. Ze komen naar Maarssen omdat daar de kinderen zijn. Het is niet dat ze in hun eigen kerk de kinderen treffen. Die kracht en dat vlammetje moeten blijven branden, zodat men lokaal die warmte kan voelen en vinden en zich kan identificeren met de

omgeving en het geloof. Dat is belangrijk, maar we zullen dat niet overal meer kunnen realiseren.

Supermooi, wat jullie doen!!! Als je erin slaagt om jonge mensen te interesseren, dat is wel echt toekomst! De kaders van financiën en gebouwen zijn superwezenlijk en complex, maar het draait om de gelovigen. Zonder hen heb je dat allemaal niet nodig...

GOD

Mike, bij jou ook even 'God'; die hoorde ik niet zo zeer terug? Mike lacht, bijna verontschuldigend: "Dat is de moeilijke vraag... Ik vind dat heel lastig, al heel lang, ook toen we gingen trouwen en zelfs al daarvoor. Ik ben met het geloof opgegroeid, maar ja: 'wat is God dan?' Is het een persoon? Is het een geest? Is het wat wij doen met elkaar, door naar elkaar om te kijken? Daar geloof ik wat meer in, dat komt bij mij altijd weer naar voren, dat is hetgeen waarin geloof, en of dat nu God is... het is de warmte, het omkijken naar elkaar, het zijn met elkaar. Het met elkaar één zijn. Dat is het voor mij. En, het is niet altijd even duidelijk. Dat hoeft ook niet voor mij..."

Linda; "Mooi is het dat je met al je twijfels ook ontzettend welkom bent. Daan had een keer een heel mooi gebed... Fien: "Ja ik weet dat nog wel: 'Dat ie niet wist of God bestond, en dat hij er wel in wilde geloven, maar dat ie dat soms wel moeilijk vond en of God even een seintje wilde geven... "

'Team Turenhout'!!!

Het 'Team Turenhout', zoals Mike zijn gezin noemt, is samen sterk. In een persoonlijke setting die heel onzeker is, in een wereld die vaak onzeker is, vinden zij hun houvast in elkaar, in hun geloof en in de verbondenheid met anderen in de geloofsgemeenschap.

Ondanks de uitdagingen, zoals de zorg voor Juul, kijken ze met vertrouwen naar de toekomst. Het geloof biedt hen de kracht om door te gaan, om niet op te geven, en om in liefde en verbondenheid de toekomst in te gaan, waarvoor ze wensen dat ze nog héél héél véél met elkaar samen kunnen zijn.

De ontmoeting, het interview met Daan, Fien, Linda en Mike Turenhout, heb ik als plezierig, indrukwekkend en inspirerend ervaren.
Van dit artikel is een verkorte versie gepubliceerd in
parochiemagazine ONE, nummer 2-2025.

Lieve, lieve Daan, Fien, Linda en Mike,
dank jullie wel voor jullie gastvrijheid en openhartige verhalen.
Lieve groeten,
Margo Birkhoff